

nødne Lovbestalede Fart og Kjendskab til Føringen specielt af Dampskibe, som Lovens øvrige Bestemmelser forlange. For disse enkelte specielle Tilfælde, hvor dette sidste Punktum i § 3 vilde gjælde, havde man altsaa troet at kunne gaa ind paa, at Seilskibsføreren skulde have en saadan Forpligtelse med Hensyn til Styrmanden paa sig, fordi man erkjendte, at det kun var for en vis begrændset Tid, at en saadan Forpligtelse kunde paahvile den Enkelte. Nu maa man nemlig erindre, at, medens man til Dato ikke har kunnet paallægge, at der har været større Ulykker i vor private Dampskibsfart, medens man dog ikke har nogen Lovbestemmelse, som forpligter Rheberen til, at Skibsføren eller Maskinmesteren skulle have de og de Kvalifikationer, turde det dog være givet, at, naar man saaledes har overladt disse Forhold til de Privates eget Forgodtbefindende og gode Skjøn, uden at der er kommet nogen Vanskelighed tilstede, saa vil man dog langt lettere ogsaa kunne overlade disse enkelte Forhold til de Vedkommende, naar en ny Lov fastsætter bindende Bestemmelser i mange Retninger, hvor de ikke før have været. Jeg kan derfor ogsaa godt forstaa det første Ændringsforslag, som fremkom ved anden Behandling i Landstinget, naar der var Tale om at lade den sidste Sætning udgaae, og kan det forlige, skal jeg for mit Vedkommende med Fornøielse gaa ind paa det, at man sætter Punktum efter de „5 Aar“. Men jeg skal indrømme, at den ærede Minister gjorde i den Henseende en rigtig Bemærkning, naar han sagde, at han kunde ikke forstaa, at det var mere betryggende, at man ombord havde en Skibsfører og en Styrmand, af hvilke maatte Ingen havde nogen Befarenhed som Dampskibsfører, end om man i Følge Lovforslaget havde i alt Fald en af dem, som havde Befarenhed; men, som sagt, sætter man saa megen Pris paa at overlade disse Tilfælde til de Privates Forgodtbefindende og stole paa Rheberne og de vedkommende Skibsførere selv, saa skal jeg med Fornøielse være med til at udplette den sidste Sætning i dette Punktum. Med Hensyn derimod til den nu indførte Bestemmelse i Lovforslaget, da gaar denne, forstaaet efter dens Hensigt, helt stik imod de Betragtninger, som have ledet Udvalget og Ministeren i deres Forhandlinger om Sagen selv. Jeg vil antage, at Meningen er, at vedkommende Skibsfører skal, efter at være bleven Styrmand og Skibsfører, have faret i 3 Maaneder som Styrmand med et Dampskib, saa kommer det Tilfælde frem her, at vi altsaa ville forlange, at en Mand, der selv eier sit Skib og sætter en Maskine i det, skal deградere sig selv, og, efter f. Ex. i 20 Aar at have faret som Skibsfører, skal lade sig udmønstre paa sit eget Skib som Styrmand og lade en Anden, som har den i Ministerens og vort Forslag omtalte Befarenhed, der ellers skulde bruges som Styrmand, til Skibsfører. Der bliver ikke Andet ud af denne Bestemmelse, selv naar

den opfattes paa den ønskede Maade, end at man, naar det Tilfælde indtræder, siger: Nu vel, saa udmønstret man den, som man ellers efter Ministerens oprindelige Forslag vilde tage til Styrmand, til Skibsfører, naar han har faret som Styrmand et Aar, og selve Skibsføreren lader sig udmønstre til Styrmand paa sit eget Skib under sin Styrmand. Det er lovligt, naar Styrmanden har de fornødne Betingelser; men man maa dog sige sig selv, at naar det er aftalt, saa er Forholdet ombord akkurat det Samme, som man her ved Loven vil søge at undgaa; skjøndt Kapiteinen pro forma er Styrmand, bliver han i Virkeligheden Skibsføreren, det vil sige den styvende. Kun noget Saadant vil man naae ved Bestemmelsen, selv om den fik den for at udtrykke Meningen fornødne Omredaktion, og hertil skal søies, at den Bægt, der er lagt paa dette Punkt, er med Hensyn til selve Føringen af Skibet aldeles overdreven. Jeg skal slutte med at sige, at enten gaa vi tilbage — det er min Opfattelse — til den ærede Ministers Forslag, eller vi gaa ind paa, hvad der blev antydet i Forslaget under Nr. 1 ved anden Behandling i Landstinget, at den sidste Sætning stryges. Det Sidste vilde jeg helst ønske, og jeg antager, at de modstridende Anskuelser paa denne Maade kunde forenes. Det Andet kan jeg gaa med til, og jeg vil derfor for mit Vedkommende lade min Stilling til dette enkelte Spørgsmaal være afhængig af, hvorvidt den ærede Minister vil foretrække det Ene eller det Andet; derimod vil jeg ikke være med til, at en Skibsfører, maatte en ældre Mand mellem 50 og 60 Aar skal forpligte sig til at forlade sit Skib, hvis han vilde omdanne det fra Seil- til Dampskib, for at søge, om mulig, at faae Fart paa et andet Skib under andre Rheber i nogle Maaneder, hvilket kan gjøre et overordentlig betydelig Udbræk i hans hele Bedrift. Saadanne Fordringer vilde efter min Opfattelse være aldeles urimelig lige overfor de nuværende Seilskibsførere.

Eugen: Efter de Udtalelser, vi nu have hørt fra det ærede Medlem, der jo tidligere har interesseret sig meget for denne Sag, mener jeg, at der er god Udsigt til, at dette Lovforslag snart kan blive ophøiet til Lov. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i de vigtigste og fleste af de Betragtninger, vi hørte af ham. Saaledes som han ogsaa har oplyst, fremgaar det af Sagens Natur, at denne Sag har vandret frem og tilbage i flere Aar fra det ene Thing til det andet, og da der virkelig føles Trang til, at en Lov af denne Bessaffenhed udkommer for Søfartens Vedkommende, vilde jeg anse det for særdeles ønskeligt, om disse Forhandlinger nu kunde afluttes. Som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem, har Lovforslaget i sin Tid, — jeg tror, at det var i Sessjonen 1873—74 — været til Behandling heri Folkethinget, og der blev da nedsat et Ud-